

Наше ЖИТТЯ

РІК ВИДАННЯ 2-й
Газета виходить
щотижня

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 26 (104)

Субота, 28 червня 1969 року

Ціна 2 коп.

В. І. ЛЕНІН серед делегатів III з'їзду РКСМ. Жовтень 1920 року.
Картина художника П. Белоусова.

КОМСОМОЛУ УКРАЇНИ —

50 РОКІВ

ТАК ГАРТУВАЛАСЬ СТАЛЬ

Двадцять шостого червня комсомол України святкував своє п'ятдесятиріччя. Піввікова історія бойового загону, складової частини ВЛКСМ — двічі орденоносної комсомольської організації республіки — це героїчна історія про те, як гартувалась сталь, як у праці і борні зростала та мужніла радянська молодь, виконуючи ленінський заповіт — будівництво комунізму.

Як і весь комсомол країни, ЛКСМУ в своїй діяльності керувалася і керується настановами Комуністичної партії. Розвиваючи ленінські настанови про роль комуністичних спілок молоді в боротьбі за комунізм, партія вказує на те, що завдання комсомолу, як самодіяльної громадської організації молоді, полягає, насамперед, у тому, щоб допомагати партії виховувати молодь у дусі комунізму, залучити її до практичного будівництва нового суспільства, готувати покоління всебічно розвинених людей, яке житиме при комунізмі.

Народження комсомолу України відбулося на його I з'їзді, який розпочав свою роботу 26 червня 1919 року в Києві. З'їзд з'єднав всіх революційно настроєних юнаків і дівчат в єдину згуртовану організацію. Почесним головою з'їзду було обрано Володимира Ілліча Леніна. У прийнятому рішенні з'їзд заявив, що комсомол України поділяє програму і тактику партії і працює під її керівництвом, що він є частиною РКСМ. З'їзд проходив в умовах коли точилась громадянська війна, коли молода Радянська республіка давала рішучу відсіч внутрішній і зовнішній контрреволюції. На заклик партії комсомольські організації Києва, Харкова, Катеринослава, Одеси, Полтави та інших міст відправляли на фронт усіх своїх боездатних

членів. Під Каховкою і Перекопом, в партизанських загонах Чернігівщини, в Донбасі — скрізь молоді патріоти билися з ворогом. Микола Островський писав про ті часи, що «разом з комсомольським квитком ми одержували гвинтівки і 200 патронів».

Велике значення для розвитку комсомольсько-молодіжного руху мав III з'їзд РКСМ, який відбувся 2 жовтня 1920 року. Це був перший Всеросійський з'їзд, у роботі якого взяли участь представники комсомолу України. Промова на III з'їзді РКСМ В. І. Леніна «Про завдання спілок молоді» мала винятково велике значення, стала програмною діяльністю комсомолу.

У період боротьби за перемогу соціалізму комсомол України з величезною енергією взявся за відбудову вугільного Донбасу. Саме тут у 1921 році виникли ударні бригади. Комсомол виступив застрільником соціалістичного змагання у роки перших п'ятирічок. Символом трудової пафосу і героїзму комсомолу і молоді України в ті роки було спорудження Дніпрогесу, будівництво Харківського тракторного заводу.

Комсомол допомагав партії здійснювати ленінський план кооперування сільського господарства. Вже восени 1929 року 12 тисяч комсомольців були членами колгоспів.

Комсомол України в передвоєнні роки виховав у своїх рядах відомих новаторів виробництва. Серед них — шахтарі Д. Концедалов, О. Степаненко, металург М. Мазай, бетонщик Є. Романько, трудівники сільського господарства П. Ангеліна, М. Гнатенко, М. Демченко та багато інших.

Загартований в боях, бойо-

(Закінчення на 2-й стор.)

ДАРУНОК КОМСОМОЛЬЦІВ

День спуску на воду «Серебрянська» для суднобудівників Херсона був особливим. В той день прибуло багато гостей, в тому числі посланці міста, іменем якого і названо судно. Вони розповіли своїм херсонським друзям цікаві факти з історії свого ще зовсім юного міста Серебрянська, що виросло разом із однією найбільших у сві-

ті, Бухтармінською ГЕС на р. Іртиш.

У будівництві «Серебрянська» брали участь майже всі комсомольці міста, весь колектив суднобудівного заводу, разом з ними і глухі робітники. Особливо добре потрудилися столярі В. Форстедський, В. Рудник, С. Клеткін й інші.

І. АЛФІМОВ.

Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України

19 червня в Києві відбувся Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України.

На Пленумі з інформацією про чергові політичні і господарські завдання партійних організацій республіки виступив член Політбюро ЦК КПРС, перший секретар ЦК КП України товариш Шелест П. Ю.

Тов. Шелест П. Ю. розповів про роботу міжнародної Народи комуністичних і робітничих партій в Москві, відзначив атмосферу єдності і взаєморозуміння, яка панувала на ній. Він спинився на основних положеннях виступу на Нараді Генерального секретаря ЦК КПРС товариша Брежнєва Л. І., зазначив, що комуністи, всі трудящі України, як і всієї нашої Батьківщини, повністю схвалюють і підтримують цей виступ. Тов. Шелест П. Ю. висвітлив питання дальшого зміцнення згуртованості комуністів усього світу на принципах марксизму-ленінізму, в боротьбі проти імперіалізму, за мир і безпеку народів. Він підкреслив, що прийняті міжнародною Народою документи завдають нищівного удару по ревiзiонiстах та опортуністах всіх мастей, по націоналістичному антирадянському курсу групи Мао Цзе-дуна, який з гнівом і обуренням засуджують радянські люди.

Велику увагу було приділено питанням дальшого поліпшення роботи сільського господарства, промисловості, транспорту і будівництва, заходам по піднесенню рівня організаторської та ідеологічної роботи партійних організацій, забезпеченню виконання державних планів четвертого року п'ятирічки і соціалістичних зобов'язань, взятих на честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Тов. Шелест П. Ю. вказав на чергові завдання, які

стоять перед працівниками сільського господарства. Необхідно забезпечити старанний догляд за посівами, виростити високий врожай і одержати запланований валовий збір зерна, цукрових буряків, соняшника, овочів, картоплі та інших культур, заготовити достатню кількість кормів для худоби і птиці. Слід прискорити завершення підготовки до збирання врожаю, забезпечити двозмінну роботу агрегатів, високопродуктивне використання сільськогосподарських машин і механізмів, закрити всі канали втрат зерна та іншої продукції. Треба посилити організаторську роботу міністерств і відомств, партійних і радянських органів по здійсненню заходів щодо дальшого збільшення виробництва і продажу державі м'яса та інших продуктів тваринництва.

Тов. Шелест П. Ю. відмітив, що промисловість республіки в цьому році працює ритмічно. Водночас він звернув увагу керівників міністерств і відомств, обкомів партії і облвиконкомів на необхідність поліпшення роботи відстаючих підприємств, посилення боротьби за економію палива, електричної і теплової енергії, прискорення будівництва об'єктів нафтодобувної і газової промисловості. Запропоновано вжити заходів до більш повного використання резервів для збільшення виробництва металу, видобутку вугілля, безумовного виконання встановлених завдань по додатковому виготовленню сільськогосподарських машин і запасних частин до них. Треба посилити контроль за станом будівництва промислових підприємств, житла і об'єктів культурно-побутового призначення. Поліпшити роботу залізничного і автомобільного транспорту, скоротити простої вагонів.

Тов. Шелест П. Ю. докладно спинився на питаннях підвищення добробуту трудящих. Партійним, радянським і господарським органам слід повніше використовувати можливості для збільшення виробництва товарів народного споживання, поліпшувати громадське харчування, передусім на промислових підприємствах, будовах, в учбових закладах і школах. Поставлено вимогу забезпечити піднесення рівня торговельного і побутового обслуговування населення, особливо на селі.

Всебічно були висвітлені завдання ідейно-виховної роботи. Треба організувати широке роз'яснення і глибоке вивчення матеріалів і документів міжнародної Народи комуністичних і робітничих партій, використовуючи для цього всі форми і засоби пропаганди і агітації.

Тов. Шелест П. Ю. підкреслив важливість дальшого поліпшення марксистсько-ленінського навчання комуністів, партійно-політичної інформації, діяльності культурно-освітніх закладів, роботи преси, радіо і телебачення. Завдання партійних організацій — постійно дбати про ідейно-політичне виховання комсомольців і молоді, підвищувати революційну пильність наших людей.

По інформації тов. Шелеста П. Ю. Пленум ЦК КП України прийняв відповідну постанову.

У зв'язку з обранням тов. Ляшка О. П. Головою Президії Верховної Ради Української РСР Пленум увільнив його від обов'язків другого секретаря ЦК КП України.

Пленум обрав другим секретарем ЦК КП України тов. Лутака І. К., увільнивши його від обов'язків секретаря ЦК КП України.

ТАК ГАРТУВАЛАСЬ СТАЛЬ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.)

вих походах і самовідданій праці, комсомол України поклав себе славою в роки Великої Вітчизняної війни. Понад мільйон комсомольців республіки пішли на фронт. На тимчасово окупованій території діяло багато підпільних обкомів, міськомів і райкомів ЛКСМУ. За заслуги в мобілізації молоді на боротьбу проти німецько-фашистських загарбників комсомольська організація України була нагороджена орденом Трудового Червоного Прапора. Звання тричі Героя Радянського Союзу присвоєно вихованцям комсомолу України дівчинку І. Кожедубу, звання двічі Героя Радянського Союзу — лейтенантам О. Молодцюму, Д. Глінци та іншим.

Ще точилась війна. Радян-

ська Армія гнала німецько-фашистських загарбників на захід, а країна, зокрема Українська РСР, заліковувала рани. За закликом партії молодь відбудувала зруйновані шахти Донбасу, відроджувала Дніпрогес і «Запоріжсталь», піднімала з руїн та попелу міста і села. Тільки за 1943—46 рр. на шахти Донбасу приїхали працювати 44 тисячі молодих патріотів.

В повоєнні роки юнаки та дівчата республіки брали активну участь у відбудові та дальшому розвитку народного господарства, а нині здійснюють трудові звершення в умовах розгорнутого будівництва комунізму. В 1958 році комсомольську організацію України за швидкісне спорудження нових шахт у Донбасі і виявлену при цьому ініціативу нагороджено орденом Леніна.

Серед молоді широко розгор-

нувся рух ударників, бригад і колективів комуністичної праці. На заводах і фабриках, в колгоспах і радгоспах ширяться змагання за кращі показники в праці. Молоді робітники Києва, Харкова, Дніпропетровська, Львова розгорнули рух за підвищення якості продукції. У Києві, наприклад, юнаки і дівчата шефствують над 41 видом промислової продукції з тим, щоб довести її до атестації на державний «Знак якості».

Разом з усім комсомолом, молоддю республіки трудяться на благо Вітчизни комсомольці, юнаки і дівчата — члени Українського товариства глухих. У суворі і важкі для країни 20-ті і 30-ті роки вони, окрилені ленінською ідеєю будівництва комунізму, брали активну участь у боротьбі за паливо, за організацію шкіл для

глухих дітей, за хліб для трудящих. Вони добре запам'ятали ленінські думки, що з буденних, щоденних справ зростає комунізм.

Комсомольці Дніпропетровського обласного відділу УТОГ, об'єднані в осередок, що налічував у 1937 році близько 50 чоловік, по-ударному працювали, проводили велику громадську роботу, залучали глухонімих юнаків і дівчат до громадсько-корисної праці і навчання у вечірніх школах робітничої молоді. На честь 20-річчя ВЛКСМ комсомольць-стахановець Паршуткін взяв зобов'язання щомісяця виконувати план на 300 процентів, а інструктор по оборонній роботі Лариса Алтинникова (Алфімова) — підготувати 75 значків ППХО.

Комсомольські організації шкіл-інтернатів, професійно-технічних училищ і учово-виробничих підприємств брали і беруть активну участь у професійному навчанні дітей, їх

трудова штурманія і вихованні з них свідомих і умілих, всебічно розвинутих будівників комунізму.

Нині комсомольці, молодь підприємств системи Товариства разом з усіма колективами борються

за дострокове виконання виробничих завдань, поліпшення якості і зниження собівартості продукції.

50-річчя ЛКСМУ відзначається напередодні 100-літнього ювілею з дня народження В. І. Леніна. Це надає комсомольському святу особливої урочистості, надихає юнаків і дівчат на здійснення девізу — жити, працювати, боротися і перемогти, як великий Ленін.

Колишні комсомольці згадують минуле...

ЖИТТЄВИЙ ШЛЯХ

Т. ВЕЛЬГУС.

Наладчик швейних машин Київського УВП-1.

□

Комсомольське життя почалося для мене ще десь на початку 30-х років у період колективізації сільського господарства. Працював я тоді трактористом Гайсинської МТС, що на Вінниччині. Свою професію дуже полюбив. Гіркою була доля моїх батьків, що за парату з ранку до вечора гули сину на панських полях.

Радянська влада відкрила трудящому селянству шлях до радісного, вільного життя.

Разом з колективізацією на зміну тяжкій ручній праці селянина з'явилися трактори.

Перший трактор... Пам'ятаю, привів його в село наш односельчанин Федір Карасюк. Дітлахи зустріли його ще на вигоні. З криком та галасом супроводжували через усе село. Люди вибігали з хат назустріч. Старі баби хрестилися. Мовчав, диво та й годі. Мовчки хитали вєлід головами.

Трактор мені дуже сподобався. Цілісний день не відходив від нього. Мою зацікавленість помітив Федір Карасюк. — Хочеш бути трактористом? — спитав.

— Так. Поїдемо завтра зі мною до Гайсини, влаштую тебе на курси трактористів у МТС.

На курси мене і справді прийняли. І незабаром я теж став трактористом. Там же, в МТС, вступив до лав комсомолу.

Вже другого дня після закінчення курсів, виїхав у поле. Воно війнуло на мене весня-

ним випаром. Зупинив трактор в нерішучості край дороги. Колгоспне поле ще не було єдиним. Подекуди тягнулися межі земель місцевих куркулів. Мені потрібно було переорати ці межі.

Трактор плавно йшов полем. За ним тягнулася, мов вороняче крило, довга смужка свіжої ріллі до самого обриву.

«Так ось воно, наше артільне поле», — думав я. І раптом думки перервала темна постать. Неначе з-під землі перед трактором з сокирою в руках виріс Іван Ставинський, куркуль, колишній царський жандарм.

— Не пуцу! — волав він не своїм голосом, намагаючись перекичати гул трактора. Сіпалося від люти перекошене обличчя. Руки його тремтіли. Від несподіванки я було розгубився, але трактор не глушив.

«Що робити?» — майнула враз думка. Включив швидкість. Трактор трусонудо і він, важко рокопучи, рушив вперед. І розлючений куркуль відступив.

Ні вдень, ні вночі не покидав трактор. Сонце зустрівав і проводжав у полі. Земля дихала вільно, на повні груди. Зацвітала квітами, колосилася хлібами. І я радів з того.

Техніка в колгосп все прибувала. Невдовзі мене назнача-

ли бригадиром, виконував різні громадські доручення.

Під час колективізації підняли голову куркуль. Вони воювали сільських активістів, нівели машини, палили, нищили громадське добро. Наприклад, зрізали вночі колосся хлібів. І ми, комсомольці, вели з ними відчайдушну боротьбу.

Незабаром я став солдатом Радянської Армії. Довелося громити білофінів. Там же одержав поранення в голову, після чого втратив слух.

На Київському учово-виробничому підприємстві працюю понад 20 років. Протягом всього часу надавав велику допомогу молоді. Навчав їх своїй справі. Бувало, працював по дві зміни, щоб вчасно виконати план.

У 1964 році мені присвоїли звання ударника комуністичної праці.

Зараз обслуговую 50 швейних машин. Всі вони повинні працювати так, щоб було якнайменше простоїв із-за технічних неполадок. Таке моє зобов'язання до знаменного Ленінського ювілею.

НЕВИЧЕРПНЕ ДЖЕРЕЛО.

Фотозвіт І. ЩЕРБАНЮКА.

НАУМОВІ було чотирнадцять, коли він прийняв матері перші зароблені гроші, а через рік сплатив уже перший внесок у первинній організації УТОГ Дніпропетровська. З того часу усе життя Наума Ароновича Манзона зв'язане з роботою на учово-виробничому

ДОРУЧЕННЯ

підприємстві міста. Тут він вступив у комсомол, а незадовго до Великої Вітчизняної війни його обрали секретарем комсомольської організації УВП.

— Комсомольці, — розкаже Наум Аронович, — для всього знаходили час: зимовими вечорами вперто сиділи за книжками в школах, літом молодіжний загал анимався з бурхливих фізкультурних змагань.

В усьому комсомольській волюнтаризм був попереду. В 1930 році брав участь у еміграції. Клуб членів УТОГ був тоді центром усієї роботи і з того часу і по сьогоднішній день Наум Аронович активний учасник клубної роботи, він стивив уже вибігла ескрим.

— Це ліг сибірській епі- жок, — жартує він. — Бо в роки війни я працював на одній із швейних фабрик Новокузнецька — шили одяг солдатам.

Комсомольський гарт, суворі вимогливість до себе, трудова робоча сім'я, — в якій він ріс і працював, — всі ці найкращі риси змоду увібрав у себе Наум Аронович. Просте і скромне життя трудівника, за плечима якого уже налічується 37 років трудового стажу. Двадцять п'ять із них працював механіком. Зараз він на фабриці «Універсал». У нього проста, на перший погляд, робота. Накласти лекала на тканину, зробити крейдою конту-

ри майбутніх деталей одяжі. Та і тут ударник комуністичної праці Н. А. Манзон шукає шляхи для найкращого використання сировини, бореться за зменшення відходів. Шукає і знаходить. Так, у 1968 році він висунув чотири раціоналізаторські пропозиції по економії тканини. У цьому році запропонував ще одну. Та на цьому він не зупинився: вносить на суд спеціалістів фабрики дві нові моделі жіночого одягу. Дирекція преміює раціоналізатора...

Він називав друзів — комсомольців довоєнних літ, і в його голосі чулись нотки неприхованої скорботи. Загинув на війні арматурник Василь Макаров, перестало битися серце Андрія Алтинникова.

Запам'ятались сказані від щирого серця слова: «Нам на зміну прийшло молоде покоління. Ім тепер краще, перед ними широкі шляхи до науки, до праці...»

Дочка Наума Ароновича — студентка Дніпропетровського транспортного інституту, а батько вечорами у Будинку культури проводить політінформацію з членами УТОГ.

— Це моє комсомольське доручення, — говорить він, — простягаючи на прощання широку мозолясту долоню.

Ол. ОЛЕКСІЄНКО.
Дніпропетровськ.

У Київському Палаці культури глухих відбулась зустріч комсомольців старшого та молодшого поколінь.

На фото: комсомольці 20—30-х років (сидять зліва направо) І. Криволапов — заступник директора Київського дослідного підприємства, В. Бондаревська — заступник директора Київського Палацу культури, Г. Годлевський — шліфувальник та Д. Кручинський вахтер гуртожитку Київського УВП-1; комсомольці 60-х років, кращі виробничники Київського дослідного підприємства (сидять зліва направо) — Н. Дорошківич і В. Вдовенко, (стоять зліва направо) В. Диптан, Л. Усенко та С. Калиниченко.

2 Наше ЖИТТЯ

28 червня 1969 р.

Слюсар-обрубник Кіровоградського УВП В. Ноженко. Ставши на Ленінську трудову вахту, він щодня виконує виробничі завдання на 130—135 процентів.

ЗЕЛЕНА ВУЛИЦЯ

Стояв ясний день. З голубої височини сонце щедро посіла своєю промені.

Вулиця робітничого селища, по якій я йшов, вся в зеленому вбранні і недаремно називається «Зеленою». А ось і багатоповерховий будинок, що недавно прийняв новоселів.

Піднімаюся на верхній поверх, відшукую потрібний номер і натискую на електричний дзвінок. Двері відчинила господарка і ласкаво запросила до квартири.

Мені повезло — Юрій Павлович був вдома. Взявши під руку, він провів мене в гостиню, яка всім своїм виглядом чітко підтверджувала добрий смак Світлани Григорівни.

Відтоді, як молоде подружжя закінчило Київський технікум легкої промисловості і почало працювати на Артемівському УВП, минуло три роки. Тепер Юрій Павлович Мешков старший майстер закрийного цеху, а Світлана Григорівна — технологом цеху масового пошиву.

Будучи добре підготовленим до самостійної роботи на підприємстві, молодий спеціаліст Юрій Мешков зі всією душею віддається роботі. Курс навчання у технікумі він закінчив на «4» і «5», а дипломний проект захистив на відмінно.

Ми розмовляємо біля відчиненого вікна. Внизу відкривався чудовий ландшафт навколиш-

ньої природи: у променях весняного сонця переливалася тепла поверхня ставка, обрамленого ніжно-зеленими кучерями молодих дерев.

— Юрій Павлович, — звертаюся до господаря, — розкажіть, будь ласка, про себе.

Збираючись з думками, він пригладив на голові волосся і почав:

— Родом я з Артемівська. У ранньому дитинстві переїхав тяжку хворобу — менінгіт, внаслідок чого залишився без мови і слуху. Закінчив 8 класів Макіївської школи-інтернату, а потім 12 класів школи імені Н. К. Крупської в Харкові. Був комсоргом випускного класу. Мав намір продовжувати навчання в авіаційному технікумі, при якому була група для глухих, але не пройшов по конкурсу. Невистачило одного бала. Повернувшись у Артемівськ, почав працювати на УВП учнем у закрийному цеху. Потім двомісячні курси закрийників у Києві, робота на підприємстві і навчання у технікумі. Ось і все!

Юрій Павлович замовк. Мовчала і дружина, навіть трирічний хлопчик притих, захопившись поливанням кімнатних квіток. Кожен з нас дивився кудись в далеч, що простелялася звідси, з висоти багатопверхового будинку, наче на долоні.

...Так, високо піднялися те-

пер у житті прості радянські люди, а разом з ними й трудящі глухі. Ласкава наша Батьківщина-мати. Через скромність Юрій багато чого недомавив. До вступу в технікум він був не тільки зразковим і дисциплінованим працівником на УВП, але й брав активну участь в громадському житті: підприємства та міського Будинку культури.

Після закінчення в 1961 році короткострокових курсів у Львові Юрій успішно керував роботою фізкультурного сектору при Будинку культури. На змаганнях з легкої атлетики серед глухих Донецької області команда зайняла перше місце і завоювала право виступати на республіканських змаганнях спортсменів УТОГ. До речі, на тих змаганнях в особистому заліку Мешков зайняв четверте місце.

Як секретар комітету комсомолу Юрій був душею молоді підприємства. Але й тепер він продовжує брати активну участь в громадському житті як заступник голови місцевого комітету профспілкової організації.

— Хотілося б і вас послухати, — звернувся я до Світлани Григорівни.

— В одну групу з Юрою, — сказала вона, — я попала завдяки оголошенню в журналі «Жизнь глухих», де сповіщалося про набір до Київського

технікуму легкої промисловості. А до цього я жила в Свердловську, з семи років виховувалась у дитячому будинку і вчилася в спеціалізованих інтернати для глу-

хих дітей. Пізніше моє життя протікало по одному з Юрієм русту...

Через кілька днів я знову зустрівся з Мешковими, цього разу на підприємстві. Мене цікавив закрийний цех. Різноманітні посади у тих, хто тут працює: маркирувальники і настільники, облицювальники і закрийники, — у кожного свої обов'язки. І кожен з них трудиться чітко і злагоджено, як глухі, так і чуочі.

Складна і відповідальна робота на цій дільниці. Вона вимагає до себе постійної уваги і точності. Саме тут починають зароджуватися успіхи УВП.

Просяючись з Мешковим, я поцікавився планами на майбутнє. Юрій Павлович і Світлана Григорівна сказали, що вирішили поступити на заочне відділення технологічного факультету Ленінградського інституту легкої промисловості. Зеленої тобі вулиці і великих успіхів на життєвому шляху, молода зміно!

З. СЕЛЕЗНЬОВ.
Артемівськ.

З АТЕСТАТОМ ЗРІЛОСТІ

Закінчився навчальний рік. Цю радісну подію було урочисто відзначено у Харківському Будинку культури глухих.

Свідчення про восьмирічну освіту одержали 25 чоловік, а Л. Захарченко та В. Тютєрев, як відмінники навчання, нагороджені похвальними грамотами. З оцінками «4» і «5» вчилися І. Вакула, І. Левін, А. Скачко і В. Сісаря. Із цієї групи 16 учнів виявили бажання продовжити навчання для одержання повної середньої освіти. Наказ про їх зарахування до списку учнів було прочитано тут же, на випускному вечорі. Нам, вчителям, було радісно за те, що зерно науки, посіяне нами, пустило глибоке коріння.

Це був щасливий день, якого всі — ми і вчителі, і учні — чекали з нетерпінням. Адже було вкладено багато праці на те, щоб повністю зберегти контингент учнів у класі. Доводилося щоденно турбуватися про те, щоб кожний учень не пропустив уроків та щоб добре засвоював матеріал.

По закінченню навчального року 12 чоловік одержали атестати зрілості про повну середню освіту. З цієї групи хороші оцінки у Алексеева та Ковтуна.

А тепер це вже пройдений етап. Попереду канікули. А потім новий навчальний рік, нові турботи.

В. ХОМЕНКО.
Вчитель Харківської вечірньої школи робітничої молоді глухих.

ЕСТАФЕТА ПОКОЛІНЬ

На нашому підприємстві багато робітників, які за віком вже вийшли з комсомолу. Серед них — Євген Ангелов. Він бригадир верстатників загальної дільниці, ударник комуністичної праці, один з кращих раціоналізаторів. У вільний від роботи час Євген багато уваги приділяє організації спортивної роботи серед глухих. Баскетбольну команду Миколаївського міськвідділу УТОГ тренує він на громадських засадах.

Валерій Саботаш працює складальником меблів. Він передовик виробництва, ударник комуністичної праці.

Так трудяться й інші старші товариші. Їх трудову естафету тепер з честю несуть юнаки і дівчата шестидесятих років. Комсомольська організація нашого УВП нечисельна, але вагома своїми трудовими і громадськими ділами. Про деякого з своїх товаришів по роботі розкажу більш детально.

На підприємстві Ганну Миснікову знають не тільки як верстатницю цеху машинової заготовки, що завжди виконує норми на 110—115 процентів. Вона — член редколегії «Комсомольського прожектора», який виходить двічі на місяць.

Володимир Ісакін працює столярем. У вільний від роботи час його можна бачити в Будинку культури. Володя дуже любить естраду і часто виступає на сцені з номерами оригінального жанру.

З перевиконанням змінних норм виробітку трудиться шліфувальник комсомолець Петро Матюхін. Добре справляється з своїми обов'язками вантажник Іван Делікатний.

Молодь нашого підприємства не тільки наполегливо трудиться, але й проводить велику громадську роботу. Наприклад, двічі на місяць комсомольці УВП організують рейди перевірки по виявленню недоліків у роботі цехів і дільниць. Ці заходи позитивно впливають на підвищення якості вироблюваної продукції.

Навесні наступного року все прогресивне людство світу відзначатиме 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Наші комсомольці разом з усім колективом підприємства готують до цієї знаменної дати гідні трудові подарунки.

В. ТАФТАЙ.
Столяр, ударник комуністичної праці Миколаївського УВП.

Славний п'ятидесятирічний ювілей ЛКСМУ комсомольці, вся молодь учбово-виробничих підприємств УТОГ зустрічають високими трудовими показниками.

Комсомольці є основною опорою партійних організацій та адміністрації УВП у здійсненні заходів, спрямованих на виховання молодих виробничників у дусі соціалістичного ставлення до праці, першими виступають застрільниками передових, прогресивних методів праці.

На фото: Ганна Лук'яненко — швея Київського УВП-1. З молодечим завзяттям комсомолка систематично випускає продукцію понад план.
Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

„К П“ ВИСВІТЛЮЄ...

Ось уже два роки на нашому підприємстві виходить «Комсомольський прожектор». На його шпальтах, мов у дзеркалі, відбивається все негативне, що заважає колективі.

Починати його випуск було дуже важко. До складу редколегії входило три чоловіки. Вони не тільки збирали матеріал, але й опрацювали його, малювали карикатури.

Прожектористам чимало доводилося терпіти образ від тих, кого критикували. Адже до того бракоробів та інших порушників рідко відкрито критикували за недоліки у роботі. А тут — карикатура, та така, що без сміху не можна дивитися.

Періодичність «Комсомольського прожектора» була встановлена двічі на місяць, але редколегія, в залежності від наявності тих чи інших недоліків, випускала його п'ять або шість разів.

Популярність «Комсомольського прожектора» весь час зростає. Цей орган став пильним оком комсомольської організації підприємства. Тепер замітки подають не тільки активісти редколегії, а й інші робітники УВП, учителі вечірньої школи.

Критичні виступи «Комсомольського прожектора» позитивно вплинули на виробниче життя, побут робітників. У бригадах, де трудяться комсомольці, набагато зменшилася кількість недоброякісної продукції, та й самі молоді робітники стали більш охайними і культурними. Якщо раніше в деяких кімнатах гуртожитку було брудно, то тепер цього немає.

На жаль, не всі комсомольці виправили свою поведінку після критики «КП». Наприклад, Б. Онуфрик і В. Дзянка вже

не раз критикували прожектористи, вмівували на них карикатури за брак у роботі, за лайку з бригадиром, коли він звертає їх увагу на низьку якість виробів. Проте, хлопці це й досі не зрозуміли, що вони ганьблять честь комсомольця.

Багато уваги приділяє орган комсомольської організації роботі вечірньої школи. Деякий час тому молоді робітники В. Мельницький, М. Лазаренко, Т. Нікуліна, В. Матішин та М. Соломко пропускали заняття в школі. Після гострої критики вони справились і успішно закінчили навчальний рік.

Таким виходить наш бойовий орган і своїми матеріалами привертає увагу всіх робітників підприємства.

Л. ГОРДІЄНКО.
Член комітету комсомолу Івано-Франківського УВП.

КОРОТКО

Молодь Львівського УВП-1 по-ударному працювала на суботнику, який був присвячений 50-річчю ЛКСМ України.

Перше місце в соціалістичному змаганні на суботнику зайняла бригада комуністичної праці № 2, якою керує кандидат в члени КПРС Г. Курилас.

Комсомольці і молодь УВП у день суботника випустили товарної продукції на суму понад п'ять тисяч карбованців.

Л. СИМАЧЕНКО.

Відкрився літній піонерський табір для дітей робітників Стрийського УВП. Голова місцевого комітету тов. Лагерний видав перші путівки дітям робітників Юрківа і Цукермана та багатьом іншим.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

наше ЖИТТЯ 3

28 червня 1969 р.

У СТОЛИЦІ РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ ГОСТЮВАЛА ДЕЛЕГАЦІЯ КОЛЕКТИВУ ХУДОЖНЬОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ БОЛГАРІЇ. ДОРОГІ ДРУЗИ ЗНАЙШЛИ ТЕПЛИЙ І СЕРДЕЧНИЙ ПРИЙОМ. ЙХ ПЕРЕБУВАННЯ В НАШІЙ КРАЇНІ — ЯСКРАВИЙ ПРОЯВ ДРУЖБИ РАДЯНСЬКОГО І БОЛГАРСЬКОГО НАРОДІВ.

У ДРУЖНІХ ОБІЙМАХ КИЯН

Перебування болгарських самодіяльних артистів у столиці України

Миряна МОШЕВА

ВЕСНА

*Ніжність в словах,
Ніжність в очах,
Ніжність... Та це ж і мені!*
Рідна земля,
Квітнуть поля,
Свіжістю дихають дні.
Руку подай,
Усміх-розмай,
Зараз до мене ти йдеш.
Нижній прилив
Пісні мотив
В душу мою увіллеш.
Ти не гнівись
А посміхнись,
Рученьку дай же мені.
Зоре ясна,
Щастя весна,
Поруч ми йдемо в ці дні!

ВІТРОВІ

*Ех, вітре, вітре, вітровію!
Одна стою перед тобою,—
Куйовдь косу мою
І плаття розвівай,
Попести, де стою,
Мов в люлі колисай...
Нехай твій буревій,—
Його різке дихання
Принесе мені спокій
Розвіє сум і зітхання.*
З газети Товариства глухих Болгарії «ТИШИНА».
Переклад з болгарської
М. ГЛОДИНА.

22 червня ц. р. до Києва на запрошення президії Центрального правління УТОГ прибув ансамбль художньої самодіяльності Товариства глухих Болгарії. В Бориспільському аеропорту посланців братньої соціалістичної країни зустрічав голова президії Центрального правління УТОГ К. В. Філонок, заступники голови — А. Х. Семко і М. І. Неплюй, представники Київського обласного правління УТОГ, учбово-виробничих підприємств міста, активісти художньої самодіяльності Київського Палацу культури глухих та інші.

Наступного дня кореспондент «Нашого життя» відвідав керівника делегації — члена Центрального правління Товариства глухих Болгарії Миряну Мошеву і попросив її відповісти на ряд запитань.

— У нашій країні Ви вже гостюєте кілька днів. Розкажіть, будь ласка, де Вам довелося побувати за цей час?

— До Києва наш колектив прибув із Ленінграда. Там ми дали три концерти, а перед тим двічі виступали у Москві. Незважаючи на те, що це перша поїздка до СРСР і раніше ми тут не виступали, нас скрізь зустрічали, як давніх і найближчих друзів. Повсюди ми були оточені сердечною увагою, широко турботою. Москвичі і ленінградці познайомили нас зі своїми містами. Незабутне враження справило на нас місто на Неві. Там ми побували в Ермітажі, відвідали Петропавлівський та інші визначні місця.

— Ваші перші враження від

зустрічі на українській землі?

— Як тільки ми зійшли з літака на землю, то відразу відчули найсердечнішу і щиру атмосферу дружби. В аеропорту нас зустрічало багато киян. Трохи згодом, коли автобус в'їхав до міста, на мене війнуло чимось близьким і рідним. Мені, як інженеру-паркобудівнику, особливо подобається наше зелене і світле місто, що чимось нагадує нашу Софію.

— Кілька слів про колектив художньої самодіяльності Товариства глухих Болгарії.

— Наш колектив нараховує понад 50 чоловік самодіяльних артистів трьох гуртків: драматичного, або, як ми називаємо в себе, виразу і жесту, пантоміми, а також танцювального.

— Хто входить до складу ансамблю?

— Робітники і робітничі підприємств Софії та Пловдива. Всі вони палко люблять мистецтво і чимало свого вільного часу приділяють заняттям в гуртках художньої самодіяльності.

— Що збирається показати киянським глядачам?

— Наш приїзд співпав із знаменною подією — днями болгарської культури в СРСР, і це накладає на наших самодіяльних артистів велику й почесну відповідальність — гідно репрезентувати мистецтво нашого народу перед українськими глядачами.

— У репертуарі нашого ансамблю, — продовжувала Миряна Мошева, — п'єса у постановці Світозара Ламбрева «Легенда про воду», що розповідає про минуле болгарського наро-

ду, драматично-пантомімічний етюд Василя Інджева «Сторожка в лісі» у постановці автора, а також ряд темпераментних народних танців.

Того ж дня гості Українського товариства глухих здійснили екскурсійну поїздку по Києву. Вони ознайомилися з історичними пам'ятниками та визначними і культурними місцями столиці Радянської України.

Увечері болгарські друзі завітали до Київського Палацу культури глухих. При вході дівчата в українських національних костюмах зустріли дорогих гостей за старим народним звичаєм з хлібом і сіллю: «Ласкаво просимо до нас!» Тут самодіяльні артисти з Болгарії ознайомилися з роботою культурно-освітнього закладу, бесідували з його працівниками.

Потім гості та глядачі зайняли місця в залі. В призначений час гасне світло, і на сцені, прикрашеній транспарантами із зображенням державних гербів УРСР і НРБ спалахує напис: «Привіт, болгарські друзарі!» Починається концерт художньої самодіяльності Палацу культури. На сцені один одного змінюють танцюристи, декламатори, самодіяльні артисти оригінального жанру. Після закінчення концерту гостям було вручено пам'ятний сувенір.

Зустріч у Київському Палаці культури стала великим святом радянсько-болгарської дружби.

Два вечори — 24 і 25 червня — великий зал Київської консерваторії імені П. І. Чай-

ковського заповнили робітники і службовці київських учбово-виробничих підприємств, працівники системи УТОГ. Тут з великим успіхом відбувся концерт художньої самодіяльності Товариства глухих Болгарії.

Майстерна гра самодіяльних артистів драматичного колективу і гуртка пантоміми, особливо Стефана Йосифова, що виконав роль старого сторожа в драматично-пантомімічному етюді «Сторожка в лісі», викликала особливе захоплення у присутніх. Високу оцінку глядачів дістало віртуозне виконання болгарських народних танців у постановці Димитра Терзієва, зокрема «Шопського чоловічого танцю» та багатьох інших. Кожен номер танцюристів зал нагороджував довготривалими оплесками.

За час перебування у Києві гості з братньої соціалістичної країни здійснили прогулянку по Дніпру. Крім того, вони відвідали Київське дослідне підприємство. Тут болгарські друзі оглянули виробничі дільниці та цехи, ознайомилися з умовами праці та відпочинку робітників. Особливий інтерес викликало в них знайомство з продукцією лабораторії по випуску апаратів сурдотехніки.

26 червня гості відбули на Батьківщину. Перед від'їздом Центральне правління УТОГ влаштувало для болгарських друзів прийом, який пройшов у дружній і теплій обстановці.

П. БУЛАТОВ.

На фото: учасники ансамблю художньої самодіяльності Товариства глухих Болгарії.
Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

БАТЬКІВСЬКІ ЗБОРИ В ШКОЛІ

Традиційні батьківські збори в нашій школі-інтернаті по завершенню навчального року завжди проходять в урочистій обстановці. Такі збори відбулись недавно. Після доповіді директора школи О. Лазаренко, яка детально розповіла про підсумки навчального року, виступили вчителі, батьки, учні.

Особливо хвилюючими були виступи випускників. Батьки, діти яких провчили лише один рік, дивуються, чи будуть і їхні діти так виразно і чітко говорити через 8 років, як сьогодні, наприклад, говорить випускниця Ольга Христюк. В її виступі прозвучали слова щирої подяки вчителям, вихователям за копітку і невтомну роботу.

— Адже я до школи не вміла вимовляти навіть найдороччого слова «мама», а тепер, дякуючи школі, я читаю, пишу листи, розмовляю і мене розуміють всюди, — говорить Ольга.

А ось, витираючи сльози, встає бабуся учениці 5 «А» кла-

су Стефи Сав'юк Олена Дмитрівна Драгамарецька із села Жураки Богородчанського району.

— Я рада, що є школа і для дітей, що втратили слух, — каже вона. — Від моєї онуки відмовився батько, а потім і мати. Дочка швидко вийшла заміж за другого і виїхала з ним із нашого села. Мені довелося самій ростити Стефу. Мама, якщо її так можна називати, і зараз не пише і не цікавиться своєю дочкою. Мені було дуже прикро.

І ніколи не забуду, коли привезла свою онуку до школи. Вона плакала, просилась додому. Важко було повертатись без неї, але я була свідомо того, що в школі їй буде добре. В школі було багато веселих і бадьорих дітей, які звертались до вчителів мовою і це мене тішило.

Через місяць я приїхала до школи. Довідалась від вчителів і вихователів, що Стефа вже не плаче.

Свій виступ Олена Дмитрівна закінчила словами гарячої вдячності педагогічному колективу школи, Комуністичній партії і Радянській державі, що створили хороші умови для навчання і виховання глухих дітей.

З словами щирої подяки звернувся і батько двох синів, Богдана і Зеновія, Н. І. Шлехтич з села Перечинської Рожнятівського району. Він завжди приїжджає на збори із своєю дружиною, Ганною Дмитрівною, бо в Калуші живе, як він каже, половина його сім'ї. Адже 9 років тому він привіз сюди двох синів на навчання.

— Дуже приємно сьогодні слухати, — каже Н. І. Шлехтич, — що Богдан — круглий відмінник, він набагато більше знає за мене, гарно пише, читає, вміє розв'язувати складні задачі і приклади.

Кожного року із нашої школи випускається по 10—12 учнів. За все своє існування школа випустила понад 200 чоло-

вік. Більшість з них працює в Івано-Франківську на різних підприємствах. Майже всі закінчили 12 класів вечірньої школи робітничої молоді без відриву від виробництва.

Однією з атестацій роботи школи по вихованню молодого покоління є позитивні відгуки керівників калуських підприємств, де працюють колишні школярі. Ось, до прикладу, остання розмова із директором швейно-галантерейної фабрики О. Шаховано про нашу бившу ученицю Юлію Ладіку: «Дуже ввічлива, товариська, на зборах, чи під час бесід дуже уважна, хоче багато знати і систематично виконує норми виробітку на 107—110 процентів».

Ще можна назвати багато прізвищ наших випускників, які сумлінно працюють на підприємствах і своєю працею примножують багатства нашої соціалістичної Батьківщини.

З. ДЕРКАЧ.

Заступник директора Калуської школи-інтернату для глухих дітей.

Нарада ударників

У Донецькому Будинку культури глухих відбулася нарада ударників комуністичної праці п'яти учбово-виробничих підприємств області. Нарада проходила під девізом: «Дотримуємо слова, взятого на честь Ленінського ювілею». У своїх виступах учасники наради критикували недоліки роботи деяких підприємств, поділилися досвідом роботи.

Т. ПЕРЕБИЙНІС.

Редактор В. ПІТЕНКО.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ

м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 76, тел. 67-38-43.

«НАША ЖИЗНЬ» — орган Центрального правління Українського об'єднання глухих.

Київ, друк. УВП-3,
Зам. 728. 5040. 69 р.